

ROZSUDOK
V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu JUDr. Igora Belka a z členov Ing. JUDr. Miroslava Gavalca, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobcu: **Katastrálny úrad v Trenčíne**, M. R. Štefánika č. 20, Trenčín, proti žalovanému: **Úrad na ochranu osobných údajov Slovenskej republiky**, Odborárske nám. č. 3, Bratislava, právne zastúpeného JUDr. M., advokátkou v B., o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 04014/2008Up-P905/08-3 zo dňa 4.9.2008, o odvolaniach žalobcu a žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trenčíne č.k. 11S/28/2009-45 zo dňa 24.6.2009, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trenčíne č. k. 11S/28/2009-45 zo dňa 24.6.2009 **p o t v r d z u j e .**

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Trenčíne napadnutým rozsudkom zamietol žalobu o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia č. k. 04014/2008Up-P905/08-3 zo dňa 4.9.2008, ktorým predseda

žalovaného zamietol odvolanie žalobcu a potvrdil prvostupňové rozhodnutie žalovaného č. k. 02795/2008Ui-P905/08-10 zo dňa 7.7.2008 o uložení pokuty žalobcovi vo výške 70 000 Sk (2323,57 €) pre porušenie § 15 ods. 1 zákona č. 428/2002 Z.z. o ochrane osobných údajov v znení zákona č. 90/2005 Z.z. (ďalej len „zákon č. 428/2002 Z.z.“) spočívajúce v nedostatočnom prijatí primeraných technických, organizačných a personálnych opatrení zodpovedajúcich spôsobu spracúvania osobných údajov a pre nezabezpečenie bezodkladnej likvidácie použitých a nepotrebných kópií dokumentov s osobnými údajmi po splnení účelu spracúvania v súlade s § 13 ods. 1 zákona č. 428/2002 Z.z. O trovách konania rozhodol krajský súd tak, že ich náhradu žalobcovi nepriznal.

Krajský súd tak rozhodol potom, čo po preskúmaní rozhodnutia a postupu správneho orgánu v rozsahu žalobných dôvodov dospel k záveru, že rozhodnutie i postup správneho orgánu boli v súlade so zákonom.

Podľa názoru krajského súdu správne orgány dostatočne a spoľahlivo zistili skutkový stav vo veci, na základe čoho bolo preukázané, že žalobca porušil § 13 ods. 1 a § 15 ods. 1 zákona č. 428/2002 Z.z., čím sa dopustil správneho deliktu podľa § 49 ods. 1 písm. c/ a ods. 2 písm. a/ zákona č. 428/2002 Z.z. Námietky žalobcu o nezistenom skutkovom stave, duplicitnom postihu a zodpovednosti upratovacej firmy považoval za nepodložené dôkazmi a právne irelevantné, pretože žalobca ako prevádzkovateľ bol povinný likvidovať doklady s osobnými údajmi, nedostatočne poučil zamestnancov upratovacej firmy, ako majú s už likvidovanými dokladmi nakladať, na pracovisko nemali mať prístup neoprávnené osoby a žalobca tiež neochránil listiny s osobnými údajmi pred nedovoleným prístupom neoprávnených osôb, aby tak nedošlo k úniku osobných údajov a ich možnému zneužitiu. V súvislosti s uloženou sankciou uviedol, že žalovaný dostatočne zdôvodnil jej výšku v zmysle § 49 ods. 7 zákona č. 428/2002 Z.z.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalobca včas odvolanie a žiadal ho zmeniť a rozhodnutie žalovaného zrušiť. Namietal, že kontrolné zistenia nijakým spôsobom neumožňujú vyslovenie názoru, že ako prevádzkovateľ neprijal primerané technické, organizačné a personálne opatrenia zodpovedajúce spôsobu spracúvania osobných údajov v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 428/2002 Z.z. Uviedol, že neoprávnenou osobou, u ktorej chýbalo poučenie, bol 13-ročný brat poučenej zamestnankyne upratovacej organizácie, ktorá

vykonávala podľa uzavretej zmluvy upratovacie práce, no tento vzhľadom na svoj vek ani nemohol byť zamestnancom firmy. Teda v rozpore s poučením konala zamestnankyňa upratovacej firmy – sestra neoprávnenej osoby (obaja sú deťmi riaditeľa správy katastra, kde k porušeniu došlo). Preto sa mal žalovaný mierou zavinenia upratovacej firmy zaoberať.

Ďalej poukázal na to, že údaje obsiahnuté v listinách, ktoré boli vynesené a umiestnené na nepovolenej skládke v uzavretom vreci, sú údajmi, ktoré sú prístupné aj na katastrálnom portáli na internete a jediným údajom, ktorý sa na portáli nezverejňuje je rodné číslo, no z neho možno zistiť len dátum narodenia a ten sa v listoch vlastníctva uvádza, teda je to údaj dostupný pre verejnosť aj na katastrálnom portáli. Zdôraznil, že nemal v úmysle tieto údaje sprístupniť v zmysle § 4 písm. c/ zákona – teda ich oznámiť alebo umožniť k nim prístup inej právnickej osobe.

Poukázal na to, že pre žalovaného bolo rozhodujúce zdokumentovanie zisteného priestupku Obvodným oddelením PZ v Púchove v priestupkovom spise, teda že na porušenie zákona a uloženie pokuty žalovanému postačoval tento priestupkový spis, no za nepovolené uloženie odpadu na nepovolenú skládku (čo bolo konanie vyhodnotené ako priestupok) už bol sankcionovaný – bola mu uložená pokuta, ktorú aj uhradil. Na záver odvolania žalovanému vytýkal nedostatočné odôvodnenia výšky pokuty, pretože z rozhodnutia nie je zrejmé, v čom spočívalo presvedčenie žalovaného o závažnosti, dĺžke trvania a následkoch protiprávneho konania.

Rozsudok krajského súdu v časti o trovách napadol žalovaný, keď sa domáhal priznania trov z dôvodu úspechu v konaní. Poukazoval na ustanovenia § 246c, § 137, § 142 ods. 1, § 151 ods. 1 OSP a tvrdil, že ustanovenie § 250k OSP priznanie trov žalovanému nevyklučuje. V odvolaní si žalovaný vyčíslil trovy konania, ktoré žiadal priznať, celkovo v sume 418,82 € a uplatnil si aj trovy odvolacieho konania.

Žalovaný v písomnom vyjadrení k odvolaniu žalobcu navrhol rozsudok krajského súdu v časti, ktorou zamietol žalobu ako nedôvodnú, ako vecne správny potvrdiť. Uviedol, že žalobca ani v žalobe ani v odvolaní nekonkretizoval, ako bol napadnutými správnymi rozhodnutiami ukrátený na svojich právach.

K tvrdeniu žalobcu, že krajský súd sa nezaoberal charakterom nedostatkov, ktoré boli uvedené v protokole o kontrole z 9.4.2008, žalovaný uviedol, že z odôvodnenia napadnutého rozsudku jednoznačne vyplýva, že krajský súd vychádzal z kompletného administratívneho spisu, ktorého súčasťou bol aj zmieneny protokol. Z tohto protokolu vyplýva, že riaditeľ Správy katastra Púchov o prijatých opatreniach k ochrane osobných údajov v rozhodnom čase nemal žiadne vedomosti, čo vyplýva aj z jeho výpovede na OO PZ v Púchove; ďalej že u žalobcu neboli zabezpečené personálne opatrenia, aby do priestorov uvedenej správy nemali prístup neoprávnené osoby a žalobca nemal ani prijaté také organizačné a technické opatrenia, aby sa zabezpečila likvidácia osobných údajov po splnení ich účelu spracúvania podľa § 13 ods. 1 zákona č. 428/2002 Z.z.

K námietke žalobcu o potrebe zohľadnenia miery zavinenia upratovacej služby uviedol, že za bezpečnosť spracúvania osobných údajov zodpovedá prevádzkovateľ a túto povinnosť nemôže prenášať na iné subjekty.

Žalovaný sa nestotožnil s názorom žalobcu, že z rodného čísla fyzickej osoby možno zistiť len dátum narodenia a tento údaj je aj tak verejne prístupný na katastrálnom portáli, pretože z rodného čísla možno určiť aj pohlavie osoby a predovšetkým z čísla za lomítkom možno identifikovať konkrétnu osobu v informačných systémoch a práve preto je rodné číslo tzv. citlivým údajom patriacim do osobitnej kategórie osobných údajov a pri ich spracúvaní sú na prevádzkovateľov kladené vyššie nároky na zaistenie bezpečnosti.

V súvislosti s námietkou žalobcu, že nemal úmysel sprístupniť osobné údaje žalovaný poukázal na to, že žalobca sa dopustil správneho deliktu a teda k naplneniu jeho skutkovej podstaty v zmysle § 49 zákona č. 428/2002 Z.z. nie je potrebné preukazovať úmysel, postačuje totiž neúmyselné zavinenie. V opačnom prípade by išlo o podozrenie zo spáchania trestného činu podľa § 347 TZ.

Žalovaný nesúhlasil ani s tvrdením žalobcu o duplicitnom uložení pokuty, pretože OO PZ v Púchove žalobcovi neuložilo pokutu za správny delikt na úseku ochrany osobných údajov, ale pre porušenie predpisov na úseku odpadového hospodárstva.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 OSP) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu spolu s konaním, ktoré mu predchádzalo, odvolanie prejednal bez nariadenia pojednávania v súlade s § 250ja ods. 2 OSP a jednomyseľne (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z.) dospel k záveru, že odvolaniam žalobcu ani žalovaného nemožno vyhovieť. Rozsudok verejne vyhlásil dňa 12. júla 2011 po tom, čo deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk najmenej päť dní vopred (§ 156 ods. 1 a 3 OSP).

Zo spisu prvostupňového súdu ako aj z administratívneho spisu žalovaného odvolací súd zistil, že žalovaný vykonal u prevádzkovateľa – žalobcu a na Správe katastra v Púchove dňa 3.4.2008 kontrolu na základe zistení obsiahnutých v priestupkovom spise č. p. ORP-P-45/PU-2008 OO PZ v Púchove. Zo zistení uvedených v predmetnom priestupkovom spise, doručenom žalovanému dňa 29.2.2008, vyplynulo, že príslušník Mestskej polície v Púchove oznámil dňa 17.1.2008 založenie nepovolennej skládky komunálneho odpadu v blízkosti Správy katastra v Púchove, na ktorej sa okrem iného nachádzali rôzne listy vlastníctva a ďalšie dokumenty obsahujúce osobné údaje vrátane 12 rodných čísel. Objasňovaním skutku bolo zistené, že skládka pochádza z uvedenej správy katastra, ktorej riaditeľom bol Ing. M. G. a skládku založil maloletý syn riaditeľa, ktorý pri upratovaní pomáhal svojej sestre - brigádnicky zamestnanej u dodávateľa upratovacích služieb a ktorý vzal okrem iného písomnosti zo škatúľ alebo od odpadkových košov a tieto vyniesol z budovy správy katastra bez zistenia, čo písomnosti obsahujú.

Na základe týchto zistených skutočností začal žalovaný voči žalobcovi správne konanie podľa § 18 SP; oznámenie o začatí správneho konania bolo žalobcovi doručené dňa 9.6.2008.

Prvostupňový správny orgán rozhodnutím č. k. 02795/2008Ui-P905/08-10 zo dňa 7.7.2008 uložil žalobcovi pokutu vo výške 70 000 Sk (2323,57 €) pre porušenie povinností vyplývajúcich z § 15 ods. 1 a § 13 ods. 1 zákona č. 428/2002 Z.z. spočívajúcich v nedostatočnom prijatí primeraných technických, organizačných a personálnych opatrení zodpovedajúcich spôsobu spracúvania osobných údajov a v nezabezpečení bezodkladnej likvidácie použitých a nepotrebných kópií dokumentov s osobnými údajmi po splnení účelu spracúvania na Správe katastra v Púchove.

Na odvolanie žalobcu predseda žalovaného rozhodnutím č. k. 04014/2008Up-P905/08-3 zo dňa 4.9.2008 napadnuté prvostupňové rozhodnutie potvrdil.

Preskúvanie zákonnosti rozhodnutí správnych orgánov v správnom súdnictve je ovládané dispozičnou zásadou (§ 249 ods. 2 OSP).

Podľa § 250i ods. 3 OSP pri preskúvaní zákonnosti a postupu správneho orgánu súd prihliadne len na tie vady konania pred správnym orgánom, ktoré mohli mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

Podľa § 3 zákona č. 428/2002 Z.z. osobnými údajmi sú údaje týkajúce sa určenej alebo určiteľnej fyzickej osoby, pričom takou osobou je osoba, ktorú možno určiť priamo alebo nepriamo, najmä na základe všeobecne použiteľného identifikátora alebo na základe jednej či viacerých charakteristík alebo znakov, ktoré tvoria jej fyzickú, fyziologickú, psychickú, mentálnu, ekonomickú, kultúrnu alebo sociálnu identitu.

Podľa § 4 ods. 2 zákona č. 428/2002 Z.z. prevádzkovateľom je orgán štátnej správy, orgán územnej samosprávy, iný orgán verejnej moci alebo iná právnická osoba alebo fyzická osoba, ktorá sama alebo spoločne s inými určuje účel a prostriedky spracúvania osobných údajov. Ak účel, prípadne aj prostriedky spracúvania osobných údajov ustanovuje osobitný zákon, prevádzkovateľom je ten, koho na plnenie účelu spracúvania ustanoví zákon alebo kto splní zákonom ustanovené podmienky. To platí aj vtedy, ak tak ustanovuje právny akt Európskych spoločenstiev a Európskej únie.

Likvidáciou osobných údajov sa v zmysle § 4 ods. 1 písm. e/ zákona č. 428/2002 Z.z. rozumie zrušenie osobných údajov rozložením, vymazaním alebo fyzickým zničením hmotných nosičov tak, aby sa z nich osobné údaje nedali reprodukovať.

Podľa § 13 ods. 1 zákona č. 428/2002 Z.z. **prevádzkovateľ po splnení účelu spracúvania zabezpečí bezodkladne likvidáciu osobných údajov.**

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 428/2002 Z.z. **za bezpečnosť osobných údajov zodpovedá prevádzkovateľ a sprostredkovateľ tým, že ich chráni pred náhodným, ako aj nezákonným poškodením a zničením, náhodnou stratou, zmenou, nedovoleným prístupom a sprístupnením, ako aj pred akýmikoľvek inými neprípustnými formami spracúvania.** Na tento účel prijme primerané technické, organizačné a personálne opatrenia zodpovedajúce spôsobu spracúvania, pričom berie do úvahy najmä

- a) použiteľné technické prostriedky,
- b) rozsah možných rizík, ktoré sú spôsobilé narušiť bezpečnosť alebo funkčnosť informačného systému,
- c) dôvernosť a dôležitosť spracúvaných osobných údajov.

Podľa § 44b zákona č. 428/2002 Z.z. v konaní o uložení sankcie za porušenie tohto zákona podľa § 49 alebo § 50 je účastníkom konania prevádzkovateľ alebo sprostredkovateľ, alebo fyzická osoba, ktorej má byť podľa tohto zákona uložená pokuta; **konanie o uložení sankcie za porušenie tohto zákona začína úrad z vlastnej iniciatívy podľa všeobecného predpisu o správnom konaní a len na účely uloženia pokuty. Rozhodnutie o uložení pokuty môže úrad vydať bez ďalšieho dokazovania a zisťovania podkladov pre rozhodnutie, ak na základe preukázaných kontrolných zistení alebo vykonaných dôkazov v priebehu konania, ktoré odôvodňujú uplatnenie právnej zodpovednosti účastníka konania podľa tohto zákona, má úrad dostatočne zistené a preukázané, že došlo k porušeniu ustanovení tohto zákona, alebo na základe zisteného porušenia ustanovenia § 40 ods. 2 písm. a) alebo b) kontrolovanou osobou.**

Podľa § 49 ods. 1 písm. c/ zákona č. 428/2002 Z.z. Úrad môže uložiť pokutu od 50 000 Sk do 10 000 000 Sk prevádzkovateľovi alebo sprostredkovateľovi, ktorý neprijal primerané technické, organizačné a personálne opatrenia zodpovedajúce spôsobu spracúvania alebo nepreukázal alebo nevedel preukázať úradu na jeho žiadosť uplatňovanie opatrení v praxi podľa § 15 ods. 1, 3, alebo neprijal primerané technické, organizačné a personálne opatrenia zodpovedajúce spôsobu spracúvania vo forme bezpečnostného projektu alebo nepredložil úradu na jeho žiadosť bezpečnostný projekt, pričom bol povinný zabezpečiť jeho vypracovanie podľa § 15 ods. 2, 3, alebo predložil bezpečnostný projekt, ktorý neobsahoval náležitosti ustanovené týmto zákonom podľa § 16, alebo nepredložil úradu na jeho žiadosť zdokumentované technické, organizačné a personálne opatrenia zodpovedajúce spôsobu

spracúvania alebo nezdokumentoval technické, organizačné a personálne opatrenia v rozsahu ustanovenom týmto zákonom, pričom bol povinný takúto dokumentáciu vypracovať podľa § 15 ods. 2 písm. b), alebo preukázateľne zanedbal uplatňovanie alebo neuplatňoval technické, organizačné a personálne opatrenia zodpovedajúce spôsobu spracúvania v praxi uvedené v bezpečnostnom projekte alebo v dokumentácii podľa § 15 ods. 2 písm. b).

Podľa § 49 ods. 2 písm. a/ zákona č. 428/2002 Z.z. Úrad môže uložiť pokutu od 50 000 Sk do 5 000 000 Sk prevádzkovateľovi alebo sprostredkovateľovi, ktorý nesplnil alebo porušil niektorú z povinností alebo niektoré povinnosti ustanovené v § 13, alebo spracúva alebo spracúval osobné údaje v rozpore s § 13.

Podľa § 49 ods. 7 zákona č. 428/2002 Z.z. pri ukladaní pokút sa prihliadne najmä na závažnosť, čas trvania a následky protiprávneho konania.

V zmysle § 46 ods. 1 písm. b/ zákona č. 428/2002 Z.z. ak úrad zistí, že prevádzkovateľ alebo sprostredkovateľ nesplnil alebo porušil niektorú z povinností alebo niektoré povinnosti ustanovené týmto zákonom, pri plnení niektorej z povinností alebo niektorých povinností obchádzal ustanovenia tohto zákona, nedodrжал alebo obchádzal podmienky ustanovené týmto zákonom, alebo spracúva alebo spracúval osobné údaje v rozpore s týmto zákonom, je oprávnený uložiť prevádzkovateľovi alebo sprostredkovateľovi, aby v určenej lehote vykonal opatrenia na odstránenie zistených nedostatkov a príčin ich vzniku. Úrad je ďalej oprávnený prevádzkovateľovi alebo sprostredkovateľovi

1. uložiť povinnosť zabezpečiť vypracovanie alebo doplnenie dokumentácie alebo bezpečnostného projektu v súlade s týmto zákonom v určenej lehote,

2. uložiť povinnosť prijať technické, organizačné a personálne opatrenia zodpovedajúce spôsobu spracúvania v určenej lehote,

3. zakázať spracúvať tie osobné údaje, ktorých spracúvanie je v rozpore s ustanoveniami tohto zákona,

4. zakázať spracúvanie, ktoré je v rozpore s ustanoveniami tohto zákona,

5. nariadiť odstránenie alebo likvidáciu osobných údajov v určenej lehote, ak sú alebo boli neoprávnene spracúvané a

6. uložiť prevádzkovateľovi povinnosť zrušiť písomné poverenie alebo písomnú zmluvu so sprostredkovateľom v určenej lehote.

Predmetom odvolacieho konania bol rozsudok krajského súdu o zamietnutí žaloby žalobcu, preto Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací primárne v medziach odvolania preskúmal rozsudok krajského súdu ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, pričom v rámci odvolacieho konania skúmal aj napadnuté rozhodnutie žalovaného, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobcu a z takto vymedzeného rozsahu či správne posúdil zákonnosť napadnutého rozhodnutia žalovaného.

Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že krajský súd sa zaoberal všetkými námietkami žalobcu a pokiaľ dospel k záveru, že skutkový stav veci bol v správnom konaní spoľahlivo zistený a postup ako aj rozhodnutia správnych orgánov v oboch stupňoch považoval za vydané v súlade so zákonom, bolo potrebné rozhodnutie súdu, ktorý zamietol žalobu žalobcu ako nedôvodnú, potvrdiť ako vecne správne zákonné. V postupe krajského súdu nezistil odvolací súd žiadne pochybenie.

Odvolací súd nepovažoval za dôvodné námietky žalobcu v súvislosti s preukázaným porušením povinností vyplývajúcich z § 15 ods. 1 a § 13 ods. 1 zákona č. 428/2002 Z.z. Z ustanovenia § 15 ods. 1 jednoznačne vyplývajú pre prevádzkovateľa povinnosti, ktoré nespĺnil – osobné údaje neochránil pred náhodným prístupnením neoprávneným osobám a neurobil, či neprijal potrebné opatrenia, ktoré by zabránili vyhodneniu dokumentov obsahujúcich osobné údaje bez ich predchádzajúceho zničenia. Maloletý syn riaditeľa správy katastra ako neoprávnená osoba nemal mať žiaden prístup na pracovisko, kde sa spracúvajú osobné údaje. Osobným údajom podliehajúcim režimu zákona č. 428/2002 Z.z. rodné číslo fyzickej osoby bezpochyby je, pretože v ňom ide o taký identifikátor, na základe ktorého možno určiť konkrétnu fyzickú osobu (z číslic za lomítkom) a navyše aj jej pohlavie.

Porušenie zákonnej povinnosti ustanovenej v § 13 ods. 1 zákona č. 428/2002 Z.z. spočívalo v tom, že po splnení účelu spracúvania osobných údajov nezabezpečil bezodkladne ich likvidáciu. Z nesplnenia tejto povinnosti sa nemôže žalobca vyvinieť poukazovaním na skutočnosť, že správa nemala skartovací prístroj z dôvodu nedostatku finančných prostriedkov.

Podľa názoru odvolacieho súdu bolo v správnom konaní bez akýchkoľvek pochybností preukázané, že žalobca ako právnická osoba sa dopustil správneho deliktu, za ktorý mu bola

uložená sankcia v zmysle zákona. Tvrdenie žalobcu, že nemal žiaden úmysel sprístupniť osobné údaje a teda deliktu sa nedopustil, je irelevantné, pretože u správneho deliktu zavinenie, či už úmyselné alebo nedbanlivostné, teda určitý stav vedomia a vôle subjektu, nie je jeho pojmovým znakom. Zodpovedným subjektom je právnická osoba, ktorej zodpovednosť za nedodržanie zákonných povinností je absolútna. Ide teda o zodpovednosť objektívnu a nie subjektívnu. Právnická osoba ako celok zodpovedá za výsledok porušenia, nedodržania zákonnej povinnosti, bez ohľadu na zavinenie. Z tohto dôvodu preto nemožno ani prihliadať na mieru zavinenia upratovacej firmy, pretože bolo povinnosťou žalobcu prijať a zabezpečiť také opatrenia, pri dodržaní ktorých by k porušeniu povinností vyplývajúcich zo zákona č. 428/2002 Z.z. nedošlo.

Za nedôvodnú považoval odvolací súd, zhodne s krajským súdom, aj námietku žalobcu o duplicitnom sankcionovaní za ten istý skutok. Ako správne uviedol žalovaný, žalobca bol sankcionovaný v blokovom konaní za založenie nepovolenej skládky, teda za porušenie právnych predpisov na úseku odpadového hospodárstva. V tomto správnom konaní bol však žalobca sankcionovaný za porušenie zákona č. 428/2002 Z.z. Nemožno hovoriť o duplicitnom sankcionovaní či o porušení zásady *ne bis in idem*, ak sa subjekt dopustil jedným skutkom viacerých porušení právnych predpisov. O opakované potrestanie za jeden skutok nemôže ísť ani v prípade, ak príslušný správny orgán uložil porušiteľovi – žalobcovi povinnosť prijať určité opatrenia, ktoré by zabránili ďalšiemu porušovaniu zákonných povinností (v tomto prípade napr. povinnosť zakúpiť skartovacie prístroje, oboznámiť zamestnancov s nakladaním s papierovým odpadom a pod.). Oprávnenie žalovaného uložiť opatrenie prevádzkovateľovi je dané priamo zákonom č. 428/2002 Z.z., keď z ustanovenia § 46 vyplýva, že opatrenie úrad uloží ak zistí, že prevádzkovateľ alebo sprostredkovateľ nesplnil alebo porušil niektorú z povinností vyplývajúcich z tohto zákona. Opatrenie teda nie je postihom – ide v ňom skôr o prevenciu pred prípadným ďalším porušovaním zákona a zároveň nápravu stavu, ktorý nie je v súlade so zákonom.

Podľa názoru odvolacieho súdu bolo odôvodnenie výšky uloženej pokuty dostatočné – je z neho zrejmé, akými úvahami sa správny orgán riadil pri uložení sankcie, pri zdôraznení, že k porušeniu povinností došlo nezodpovedným postupom zamestnancov správy katastra a osobné údaje tak boli sprístupnené širokému okruhu osôb, teda boli vystavené možnému riziku ich zneužitia, pričom nie je možné určiť a zistiť, koľko osobných údajov takto uniklo

a či sa dostali k neoprávneným osobám. V tejto súvislosti je potrebné pripomenúť, že ustanovenie § 49 ods. 7 zákona č. 428/2002 Z.z. uvádza len príkladmo skutočnosti, na ktoré správny orgán môže pri ukladaní sankcie prihliadnuť, teda správny orgán môže, no nemusí prihliadnuť práve na tieto skutočnosti, môže však vychádzať aj z iných skutočností. V konaní o uložení sankcie za porušenie zákona č. 428/2002 Z.z. postupuje úrad podľa všeobecného predpisu o správnom konaní (SP). Výška uloženej sankcie je vecou uváženia správneho orgánu a v takom prípade súd preskúmava len to, či správna úvaha nevybočila z medzí a hľadísk stanovených zákonom (§ 245 ods. 2 OSP), či je v súlade s pravidlami logického uvažovania a či predpoklady takého úsudku boli zistené riadnym procesným postupom. Pokiaľ sú tieto predpoklady splnené, nemôže súd z tých istých okolností vyvodit' iné alebo dokonca opačné závery.

Najvyšší súd Slovenskej republiky sa stotožnil so skutkovými i právnymi závermi krajského súdu a keďže odvolacie námietky žalobcu, ktoré boli v podstate totožné s dôvodmi žalobnými aj dôvodmi odvolania v správnom konaní, neboli spôsobilé spochybnit' jeho vecnú správnosť a odvolacie námietky žalovaného v časti o trovách neboli dôvodné, napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 219 OSP potvrdil.

Vzhľadom na to, že žalobca v odvolacom konaní nebol úspešný, súd mu v súlade s ustanovením § 224 ods. 1 OSP v spojení s § 250k ods. 1 OSP právo na náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

V súvislosti s odvolaním žalovaného voči výroku o trovách konania Najvyšší súd Slovenskej republiky poukazuje na to, že úprava náhrady trov konania (§ 250k a čiastočne aj v § 250h ods. 2 OSP) obsiahnutá v V. časti OSP upravujúcej výlučne správne súdnictvo je úpravou špeciálnou k úprave všeobecnej týkajúcej sa typického sporového konania a ako taká priznanie náhrady trov konania úspešnému žalovanému správnomu orgánu v prípade zamietnutia žaloby nepredpokladá.

Ustanovenie § 250k ods. 1 OSP obsahuje všeobecné pravidlo priznávania trov konania v správnom súdnictve, podľa ktorého, ak mal žalobca úspech celkom alebo sčasti, súd mu proti žalovanému prizná právo na úplnú alebo čiastočnú náhradu trov konania. Môže tiež rozhodnúť, že sa náhrada trov celkom alebo sčasti neprizná, ak sú na to dôvody hodné osobitného zreteľa.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na skutočnosť, že od správneho orgánu možno dôvodne očakávať resp. je jeho povinnosťou, aby ním vydané rozhodnutie prípadne obhajoval aj v súdnom preskúmvacom konaní, pričom takáto jeho činnosť predstavuje integrálnu súčasť riadneho výkonu štátnej správy, ku ktorej je správny orgán v danom prípade orgán štátnej správy s celoslovenskou pôsobnosťou (§ 33 zákona č. 428/2002 Z.z.) finančne i personálne zabezpečený prostriedkami zo štátneho rozpočtu. Za daných okolností by podľa názoru súdu nebolo spravodlivé požadovať od žalobcu náhradu nákladov vzniknutých tým, že žalovaný správny orgán udelil plnú moc na zastupovanie advokátskej kancelárii, keďže o účelnosti a hospodárnosti takto vynaložených prostriedkoch je možné dôvodne pochybovať.

Z uvedených dôvodov Najvyšší súd Slovenskej republiky náhradu trov konania spočívajúcich v nákladoch právneho zastúpenie žalovanému nepriznal.

P o u č e n i e : Protí tomuto rozsudku opravný prostriedok nie je prípustný.

V Bratislave 12. júla 2011

JUDr. Igor Belko, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Ľubica Kavivanovová